

Å B Y H Ø J - et tankespring -

Jeg opfatter Åbyhøj som en landsby. Den ligger her mellem kulturmagneten Århus og det altid omdiskuterede Gellerup. Men her er der forholdsvis fredeligt, vi går ture med vores hunde på veje, der er opkaldt efter store danske forfattere og der ligger mange gode historier og venter langs med fortovene. Generationer flytter ud og ind og langsomt begynder folk at interessere sig for, hvem der har boet i husene omkring og hvilke livshistorier, der har udspring her. F. eks. har der siddet en frihedskæmper og gemt sig under kældertrappen i vores nabos hus. Han har ridset sit navn ind med en spids kniv, og det er levende historie at mærke det med fingerspidserne - som en slags blindskrift fra 2. verdenskrig.

Ellers er det mest de flotte huse og de dejlige haver, der fanger blikket, når hunden skal rundt om hjørnerne på den vante morgentur, hvor skolebørnene kappes om at nå frem til den nye skolereform og bilisterne gasser op for at komme op i 3. gear og på arbejde.

Midt i det hele kommer Silkeborgvej drønende og deler vores forstad i to, som hver især har næsten det samme; flinke skatteborgere og et rigt udvalg af æblesorter. Fra de små rækkehuse til de store villaer løber hækkene rundt og skaber skjulte solhjørner og urtebede med eksotiske drømme og dufte.

Og der skal handles ind for at holde drømmene i live. Her ligger Kvickly som en domkirke, hvor de troende parkerer deres biler i sildebensmønstre mens de fisker efter tilbud i en lang U-vending ind gennem forretningen. Jeg hilser på naboen og på nogen, der boede her engang. De kommer stadig i butikken for det er svært at undvære en god vane.

Heldigvis har jeg brug for lidt medicin i ny og næ, så jeg må hen langs hovedgaden til det gamle apotek ved det oprindelige torv, der stadig har et malerisk udseende med den gamle bladkiosk centralt placeret, nu omdannet til et intimt kebab- og pizzaudsalg. Flere og flere render op og køber sig til færdig aftensmad hos de pizzabarere, der har udkonkurreret de gamle grønhandlere og specialforretninger. Der er liv i gaden sidst på eftermiddagen og jeg må hen til blinklyset med hunden for trafikken er intens og vedvarende og kun skarpe signaler kan bryde den. Vi går ned ad en fredelig vej, en bil kører langsomt forbi og der er flere hunde i terrænet, nogen af dem gør, nærmest for at vise at de også kommunikerer her i byen. Vi stopper op og snakker om det ny kulturhus, om hvad der er sket ovre i parken, hvem der har haft indbrud og hvem der er flyttet eller blevet alene i huset. Og der er ikke langt til kirkegården her i Åbyhøj, kirkerne er smukke og spreder en velsignet fred omkring sig. På gravstederne kan jeg også gætte mig frem til skæbneforløb og tragedier. Det er kortprosa, der vil noget. Det er livgivende at digte så meget og ikke uden grund er der så meget eviggrønt på en kirkegård.

Opløftet af den stilhed der findes i området, snuser hunden roligt men alligevel grundigt på en gammel lygtepæl. Den kan åbenbart fortælle hunden meget. Vi andre må nøjes med aviser og fjernsyn. Hunden går ind for nærhed og direkte sansekundskab. Modvilligt slæber jeg den videre forbi høje hække og lave stakitter. En ambulance hyler forbi, eller er det en anden slags udrykning? Som regel kommer der et par stykker ad gangen og barndommens nysgerrighed overfor fænomenet er afløst af et hverdagsagtigt suk. Der sker lige så mange forfærdelige ting ude i verden men her falder tingene på plads - fra vuggestuernes beskyttede indhegninger til plejehjemmenes venlige stilhed. Der går ligesom en rød tråd fra Sognegården ned til biblioteket og videre til Sifgården, en koncentreret stemning mod det søgende og dvælende - afbrudt af alle de travle mennesker, der arbejder i butikker og institutioner. Det er skam ikke en søvrig forstad det her, ikke mange der har tid til at hilse på en hund. De skal til spejder og fodbold og basket og brydning og de voksne skal til

foredrag og koncert i kirken. Eller ind i byen. Alle har et mål og er med i noget, ikke megen tid til at slappe af og bare nyde at være her og skrive om det på en regnvejrsdag som denne. Tak kære regnvejr. Tak fordi du nogen gange strømmer ned ad gaderne i Åbyhøj, ned til Søren Frichsvej, ned til Gl. Åby og ned i Århus Å. Regnen kan vælte ned, men vi i Åbyhøj ved godt, at hvis den globale opvarmning tipper helt over og polerne smelter, så går vi op i toppen af Blickersvej og nyder udsigten. Vi er omgivet af by og asfalt og masser af trafik, men vi er som en organisme med hjerte, lunger, arme og hvad der ellers skal til for at holde en krop igang - vi er nærmest selvstændige. Og nu er der ikke tid til mere. Hunden skal ud.

Poul Helge Andersen